

Tyst, jag seglar!

Finns det någon bättre känsla än när motorn stängs av? Först tystnad, öronen fortfarande bedövade. Sen hör du vattnet slå mot båten. Vinden som får storseglet att prassla allt högre medan du sätter det. Du styr bort från vindögat och känner vindens kraft i storskotet i dina händer och motorn är glömd och förträngd. Ha, vad är en motor mot naturens egna krafter? Nu mäter sig båten mot vinden och du färdas som människor gjort i många tusen år. För segel.

Men du vill ha motorn igen. Det blir stiltje. Du står inför en svår tilläggning. Och den inre friden bryts av oljud och avgaser. Om skiten ens startar! Och om du lyckats tanka den, sjömackarna lyser ju med sin frånvaro.

Det finns många motorer som borde bytas, till exempel min egna sextio år gamla bensinmotor. Det är en dyr investering för de flesta småbåtsägare, en motor går på över båtens värde.

Medan jag på grund av motorstrul bryggseglade i Långholmskanalen i somras och betraktade andra båtar passera förbi, inte sällan i ett litet moln av avgaser, funderade jag på när det är dags för miljöpremie för båtmotorer. Urin får båten absolut inte släppa ut, men restprodukter från antika motorer går visst utmärkt.

Det finns flera moderna alternativ på marknaden, utombordare på el och på gasol, och elinombordare som använder propellern som turbin för att ladda batterierna vid segling. Just batterierna är annars elmotorernas svaga punkt än så länge, tack vare dess storlek. Men utvecklingen går snabbt framåt. Kanske kommer vi inom en snar framtid ha underhållsfria motorer som startar med en enkel knapptryckning, inte överröstar vågornas skvalp, inte förorenar vår miljö och som drivs av sol, vind och segling.

Återstår, undantaget nostalgi över diesellukt och puttermuller, endast kostnaden. Här kan våra folkvalda verkligen göra en insats för miljön. Och för en soltörstig bryggseglare i Långholmskanalen.

Jona Elings Knutsson